

РЕШЕНИЕ

№ 84

гр. Русе, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ВТОРИ СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

Членове: Антоанета Атанасова
Михаил Драгнев

при участието на секретаря Ева Да
като разглежда докладваното от Антоанета Атанасова Въззивно гражданско
дело № 20224500500122 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от Община Ветово, представлявана от адв. Т.Б. АК Русе против решение от 03.12.2021 г., постановено по гр. д. № 1558/2021 г. по описа на Русенския районен съд, с което са уважени предявените от Й. С. Д. искиове срещу Община Ветово за заплащане на сумата в размер на 13 000 лв., представляваща неплатено възнаграждение за периода 01.02.2020 г. - 28.02.2021 г. по граждански договор за абонаментно правно обслужване на Община Ветово от 01.01.2017 г., сумата от 717,06 лв. - лихва за забава за периода 06.03.2020 г.- 22.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 22.03.2021 г. до окончателното изплащане и сумата в размер на 870 лв., както и Общината е осъдена да заплати на адв. П.Г. 941 лв. за осъщественото от него безплатно процесуално представителство на ищеца на основание чл. 38, ал. 2 ЗА. В жалбата се излагат подробни съображения за неправилност и необоснованост на обжалваното решение като постановено при неправилна и непълна преценка на доказателствата и в противоречие с практиката на ВКС. Жалбоподателят счита, че съдът неправилно е тълкувал едностранното волеизявление от страна на ищеца с отправеното от него писмо до кмета на 03.01.2020 г. Намира, че същото представлява отказ от поръчката, обективизирана в процесния граждански договор по см. на чл. 287,

пр. 2 33Д. Въззивникът счита и че съдът неправилно се е позовал на влязлото в сила решение по в. гр. д. № 20/2021 г. Намира, че със сила на присъдено нещо се ползва само диспозитива му, но не и мотивите към него. Отделно от това, излага доводи, че по това дело действително Общината е осъдена да заплати 1000 лв. на ищеца по процесния договор за м. януари, 2020 г., но доколкото писменото изявление на ищеца е от 03.01.2020 г., то произвеждало действие от следващия месец, т. е. от м. февруари, 2020 г. Твърди, че направеното от Общината изявление по прекратяване на договора между нея и ищеца впоследствие било нищожно, макар и да било провокирано от решението по в. гр. д. № 20/2021 г. на РОС. Оспорва извода на съда, че процесното възнаграждение се дължи не за предоставени услуги, а за ангажимент. Претендира отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявените искове. Претендира разноси пред двете инстанции.

По реда и в срока по чл. 263 ГПК не е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна Й. С. Д.. В о. с. з. чрез процесуалния си представител адв. П.Г. АК Русе взема становище за неоснователност на жалбата и прави искане тя да не се уважава, а решението като правилно и законосъобразно да се потвърди изцяло. Претендира разноси за адв. възнаграждение по чл. 38 ЗА.

След преценка на доводите на страните, доказателствата по делото и съобразно правомощията си, визирани в чл. 269 ГПК, въззивният съд приема следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно съединени искове с правно основание чл. 79 33Д и чл. 86 33Д. Фактическите твърдения, обосноваващи претенциите са, че между ищеца и ответната Община е бил сключен договор за абонаментно правно обслужване от 01.01.2017 г., по което било уговорено възнаграждение в размер на 1000 лв., дължимо от 1-во до 5-то число на месеца, следващ извършената услуга. За периода от 01.02.2020 г. до 31.03.2021 г. от ответника не му било заплатено така уговореното възнаграждение в общ размер на 13 000 лв. Ищецът е заявил, че за всеки месец от процесния период издавал и депозирал в деловодството на Общината лично на място или препоръчано с обратна разписка придружително писмо/уведомление с прикрепен към него договор за правна защита и съдействие. Изпратил и изрична покана, депозирана в деловодството на Общината на 11.03.2021 г. за плащане на натрупаните суми, но те не му били изплатени. Заявява още, че в придружителните писма изрично посочвал, че е на разположение за изпълнение на задълженията му по договора, така както го правил близо 12 години от 2008 г., когато бил сключен първият договор с Кмета на Община Ветово. Твърди още,

че през месец януари, 2020 г. и до сега приемал съдебни книжа, адресирани до него в качеството му на процесуален представител на Общината и не бил отказвал в съответствие с вменените му задължения правна помощ и съдействие нито по дела, нито по друг начин. Поради това претендира ответникът да му заплати 13 000 лв., представляващи неизплатено възнаграждение по 13 бр. договори за правна помощ и съдействие за периода февруари, 2020 г. до м. февруари, 2021 г. вкл., дължими по договор за абонаментно правно обслужване от 01.01.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба, както и мораторна лихва в размер на 717,06 лв. /след допуснатото изменение на този иск чрез намалението му от 1000 лв./.

По реда и в срока по чл. 131 ГПК ответникът Община Ветово е взел становище за недопустимост, а по същество за неоснователност на предявените икове. Не оспорил, че страните са били обвързани с договор за абонаментно правно обслужване от 01.01.2017 г., но заявил, че с уведомление от 03.01.2020 г. ищецът едностранно го е прекратил. Отделно заявил, че ищецът не е предоставял услуги на Общината за процесния период, т. е. налице било пълно изпълнение по договора за абонаментно правно обслужване. Бил сключен друг договор с адв. К със същия предмет. С едностранно волеизявление от 22.04.2021 г. Община Ветово прекратила договора с ищеца.

Липсва спор, че страните са били обвързани от безсрочен граждански договор за абонаментно правно обслужване на Община Ветово, по което било договорено, че ответникът възлага на ищеца да извършва следните действия: да дава правни консултации, подготовка и изготвяне на необходимите документи и договори, свързани с дейността на Общината, да представлява и защитава Общината на територията на страната по заведени дела срещу и иот името на общината; да извършва цялостно правно обслужване на Община Ветово, касаещо нормалната ѝ дейност и функциониране. В чл. 2 страните уговорили, че доверителят ще заплаща на довереника ежемесечно възнаграждение в размер на 1000 лв., платими от 01 до 05 на следващия месец. Споразумели се в чл. 3 от договора, че за явяване по дела заведени от и срещу общината и участие в съдебни заседания, дължимото възнаграждение ще бъде извън договореното по настоящия договор в съответствие с адвокатските възнаграждения, визирани в Наредбата за адвокатските възнаграждения. В чл. 4 пък страните уговорили, че ако поставеният проблем или исканата консултация представляват особена юридическа и фактическа сложност, както и за изготвяне на договори с интерес над 20 000 лв. доверителят в срока по чл. 2 дължи и допълнително възнаграждение, конкретно уговорено, но не по-малко от 1 % от интереса на договора. В чл. 7 страните договорили, че прекратяването е с 6-месечно предизвестие.

Установено е по делото също така, че на 03.01.2020 г. ищецът депозирал уведомление до ответника във връзка с прекратяване на договора между тях, с което

предоставил разпределените му и висящи преписки и се задължил в най-кратък срок да предостави доклад и отчет за висящи съдебни дела.

Приобщено към доказателствения материал е и уведомление за разваляне на договора от 01.01.2017 г., изходящо от ответника до ищеца, получено от него на 28.04.2021 г.

Приложено е и влязло в сила Решение по гр. д. № 967/2020г. по описа на РРС, потвърдено с Решение по в. гр. д. № 20/2021г. по описа на РОС, с което е уважен искът на Й.Д. срещу Община Ветово за заплащане на сумата от 1000,00лв. - неизплатено възнаграждение по договор за правна помощ и съдействие, съгласно договор за абонаментно правно обслужване от 01.01.2017г. за м. 01.2020 г.

По делото е приета, неоспорена от страните съдебно-икономическа експертиза, вещото лице по която дава заключение, че на ищеца не е начислено и заплатено възнаграждение по процесния договор за периода от 01.02.2020 г. до 28.02.2021 г. в размер на 13 000 лв.. Според експерта размерът на мораторната лихва възлиза на 717,06 лв., като за процесния период ищецът не е представял отчети за свършената работа, тъй като не са му били поставяни задачи.

От събраните гласни доказателства- показанията на св. ИБ и св. ДД - и двамата служители на ответника, се установява, че след м. 01,2020 г. ищецът не е осъществявал правни услуги в полза на Община Ветово. Св. Б дава показания, че при необходимост е била консултирана от адв. К и адв. Б. и не познава ищеца. Св. Д изнася данни, че договорът с адв. Д. бил прекратен по негово заявление в началото на м. януари, 2020 г. До това заявление се стигнало след разговор между ищеца с кмета и със свидетеля, в който те му заявили, че нямат доверие в него и нямало как да работят заедно.

При така установеното от фактическа страна, първоинстанционният съд уважил изцяло предявените искове, като приел, че договорът между страните не е бил прекратен едностранно от ищеца с уведомлението от 03.01.2020 г. и обвързвал валидно страните. Приел също така, че по делото било безспорно установено от приетата експертиза, че за процесния период от страна на ищеца не били извършвани никакви действия, тъй като такива не му били възлагани. Според районния съд, уговореното по процесния договор възнаграждение обаче се дължало независимо от това, тъй като било уговорено срещу ангажимент за оказване на услуги. Този извод извел, тълкувайки клаузите на договора, в който не било изрично посочено, че възнаграждението се дължи срещу предоставени услуги.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Правилно районният съд е приел за неоснователно възражението на ответната страна, че процесният договор между страните бил прекратен с отправеното от адв. Д. писмо до Кмета на Общината на 03.01.2020 г. Съгласно чл. 7 от договора, страните са се споразумели относно начина

на прекратяване на действието на договора – 6- месечно писмено предизвестие, отправено до другата страна. Писмото от 3.01.2020 г., на което ответната страна се позовава, не представлява писмено предизвестие за прекратяване на договора по смисъла на чл. 7, тъй като липсва ясно изразена воля за това. Този извод се налага и при съвкупната му преценка с останалите ангажирани по делото доказателства – от една страна издаваните и депозирани пред Общината през следващите 13 месеца от адв. Д. договори за правна помощ и съдействие в изпълнение на договорната връзка между тях и от друга – отправеното от ответника на 22.04.2021 г. уведомление за разваляне на договора. Правилно районният съд е отбелязал, че ако Общината считаше договора за прекратен още на 3.01.2020 г. нямаше да предприема последващи действия по прекратяването му година и 3 месеца след това, признавайки на практика неизгодният за нея факт, че договорът е бил действащ до този момент.

Другото възражение на жалбоподателя - за недължимост на претендираните суми поради пълно неизпълнение на договора, също правилно е било счетено за неоснователно от първоинстанционния съд. От клаузите на договора следва безспорен извод, че задължението за заплащане на месечно възнаграждение по чл. 2 не е било в зависимост от това дали през съответния месец е било осъществявано правно обслужване и в какъв обем, а се е следвало при всяко положение, поради обстоятелството, че довереникът се е поставил на разположение на абоната да му предостави договорените услуги при необходимост от такива, при поискването им. В договора не е било предвидено задължение за страните да се съставят отчети, протоколи или други документи за приемане на работата, поради което липсата на такива не може да е показател за липса на престация от страна на ищеца или пък да обоснове извод за недължимост на уговореното месечно възнаграждение. Съгласно договореното в чл. 7, отчет се дължи едва при прекратяване на договора. С подаваните ежемесечно договори за правна помощ, ищецът е декларирал готовността си да изпълнява поставените му задачи, т. е. бил е на разположение. Друг е въпросът, че такива не са му били поставяни, по което обстоятелство липсва спор. Въведеното от страна на ответника възражение, че договорът между страните не е бил изпълняван поради настъпил остър конфликт на интереси и пълна липса на доверие се явява недоказано. Общината е разполагала с предвидени в договора средства да прекрати облигационната връзка между страните щом е считала, че по една или друга причина не желае повече да бъде обвързана от нея, но е сторила това едва през м. април, 2021 г.

Видно от чл. 3 на договора, при изпълнението му адвокатът ще бъде обвързан от договор за правна услуга едва при допълнително възлагане на защитата по водените от и срещу Общината дела, в който случай обаче е необходимо допълнително съгласие за възнаграждение по самостоятелно мандатно правоотношение, към което евентуално биха били относими въведените от жалбоподателя възражения за липса на изпълнение, неотчитане и пр. Както вече бе посочено обаче, дължимият резултат по процесния

договор, за който в чл. 2 е уговорено и се претендира в настоящото производство възнаграждение, изисква предоставяне на възможност за консултиране, съответно изпълнението ще е налично и в случаите когато за съответния период не е възникнала нужда от консултиране и съвет не е поискан. Следователно, тъй като договорът е бил действащ към месеците февруари, 2020 г. – март, 2021 г., за абоната е съществувало задължение да заплати на насрещната страна договорените абонаментни такси в размер от по 1000 лв. на месец. Не е спорно, че сумите не са заплатени.

Правните изводи на районния съд относно характера на процесния договор и задълженията по него са изведени при правилно тълкуване на уговореното между страните и не противоречат, а са в съответствие с практиката на ВКС. Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли, а решението като правилно и законосъобразно да се потвърди изцяло.

Релевираните от страна на процесуалния представител на Община Ветово едва пред настоящата инстанция възражения за нищожност на договора за абонаментно правно обслужване поради липса на основание и поради противоречие с добрите нрави са преклудирани, поради което съдът не дължи произнасяне по тях.

Оказаната на въззиваемия от адвокат П.Г. правна защита и съдействие е при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАДв, което изрично е посочено в приложеното по делото пълномощно. С оглед изхода на спора и предвид своевременно направеното искане, в полза на пълномощника на ищеца - въззиваем следва да се присъди адвокатско възнаграждение, възлизащо на 941 лв., съгласно чл.7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което следва да бъде възложено в тежест на ответника.

Мотивиран така, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 03.12.2021 г., постановено по гр. д. № 1558/2021 г. по описа на Русенския районен съд.

ОСЪЖДА Община Ветово, ЕИК 000530504, със седалище и адрес на управление: гр. Ветово, обл. Русе, *** представлявана от Кмета ММ ДА **ЗАПЛАТИ** сумата в размер на **941 лв.** на адв. П.Г. АК Русе, със служебен адрес: гр. Русе, ул. „***“, като пълномощник на Й. С. Д., ЕГН *****, представляващи адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство по делото, на основание чл. 38, ал.2, във вр. с ал.1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____